

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21CoKR/9/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2107222953
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Božena Husárová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2107222953.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Boženy Husárovej a sudcov JUDr. Róberta Foltána a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobcu: Mgr. Ing. Pavol Korytár, Sladovnícka 13, Trnava, správca úpadcu MTA spol. s r.o. v konkurze, Vydrany 495, IČO: 31 430 813, proti žalovanému: TM-STAV, s.r.o., Trhovisko 235/7, Dunajská Streda, IČO: 31 408 320, zastúpený: Mgr. Marek Laktiš, advokát, Mariánska 8, Nitra, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobcu a odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 25Cbi/6/2007-878 zo dňa 21.11.2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. p o t v r d z u j e, vo výroku II. m e n í tak, že žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

Žalovanému súd priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou žalobca žiadal určiť, že kúpna zmluva uzatvorená medzi úpadcom MTA spol. s r.o. v konkurze dňa 21.05.2004 a žalovaným, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcich sa v k.ú. E., zapísaných na LV č. XXXX je voči konkurzným veriteľom právne neúčinná, vlastníkom predmetom kúpy je žalobca a žalovaný, ktorému bola kúpna cena poukázaná je povinný zaplatiť časť prijatej kúpnej ceny vo výške 718.442,04 eur.

2. V poradí prvým rozsudkom č.k. 21Cbi/6/2007-542 zo dňa 03.06.2011 prvoinštančný súd určil, že predmetná kúpna zmluva je voči konkurzným veriteľom právne neúčinná, konanie o určenia vlastníctva žalobcu k nehnuteľnostiam súd na základe späťvzatia zastavil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť časť prijatej kúpnej ceny vo výške 718.442,04 eur úpadcovi. Na základe odvolania žalobcu, žalovaného i vedľajšieho účastníka na strane žalovaných odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti určenia právnej neúčinnosti kúpnej zmluvy zo dňa 21.05.2004 voči konkurzným veriteľom potvrdil a v časti uloženej povinnosti žalovanému zaplatiť spoločnosti MTA spol. s r.o. v konkurze sumu 718.442,04 eur rozhodnutie zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

3. Súd prvej inštancie vychádzajúc z právneho názoru vysloveného odvolacím súdom a po vykonanom dokazovaní v zmysle pokynov odvolacieho súdu mal preukázané, že kúpna zmluva medzi úpadcom ako predávajúcim a spoločnosťou pôvodne s obchodným menom PENDALTY spol. s r.o. (v súčasnosti FOOD POINT, s.r.o.) ako kupujúcim je právne neúčinná voči konkurzným veriteľom úpadcu, jej uzatvorením úpadca ukrátil svojich veriteľov pretože vedel, že mu nezostane na uspokojenie ostatných veriteľov žiaden majetok, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené i rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 21CoKR/12/2011-661. V kúpnej zmluve sa strany dohodli, že zaplataenie celej kúpnej ceny žalovaný v postavení kupujúceho uhradí na účet tretieho a to žalovaného, namiesto miesto úpadcovi. Týmto

konaním ale bola uspokojená pohľadávka žalovaného voči úpadcovi, ktorej existencia ani výška nebola sporná. Zaplatením kúpnej ceny v prospech tretieho - žalovaného došlo ale k prednostnému uhradeniu pohľadávky tretieho a tým k ukráteniu ostatných veriteľov úpadcu, ktorý si pohľadávky prihlásil v konkurze. Na základe týchto zistení súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 31.10.2012 č.k. 25Cbi/6/2007-722 v spojení s opravným uznesením č.k. 25Cbi/6/2007-729 zo dňa 06.11.2012 žalobe vyhovel a uložil žalovanému, ktorý prijal kúpnu cenu povinnosť ju vo výške 718 442,04 eur zaplatiť úpadcovi. Na základe odvolania žalovaného bolo i toto rozhodnutie prvoinštančného súdu uznesením odvolacieho súdu č.k. 21CoKR/12/2011-661 zrušené, odvolací súd usmernil prvoinštančný súd, aby vykonal dokazovanie a ustálil skutkovú podstatu odporovacieho právneho úkonu, a až na základe týchto zistení a právnom posúdení o veci môže rozhodnúť o povinnosti žalovaného na vrátenie prijatej časti kúpnej ceny.

4. Prvoinštančný súd doplnil dokazovanie, vec právne posúdil odkazom na § 57 ods. 1,2,4, § 59 ods. 1,2,4, § 60 ods. 1,2, § 60 ods. 2, § 62 ods. 1,5, § 63 ods. 1,2 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ZKR) a dospel k záveru, že žalovaný nebol stranou, konkrétne kúpnej zmluvy, o ktorej bolo ako právne neúčinnom právnom úkone právoplatne rozhodnuté a z toho dôvodu nemôže byť povinný vrátiť do konkurznej podstaty úpadcu žalované plnenie. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalovaný mal pohľadávku voči úpadcovi zo zmluvy o dielo, ktorej ale nebolo odporované a tak nie je možné ani vyhovieť žalobe, pretože žalovaný, ktorý získal plnenie zo zmluvy o dielo nebol účastníkom právneho úkonu ktorý bol určený za právne neúčinný, preto určenie povinnosti žalovanému podľa žalobcom požadovaného návrhu je voči žalovanému neopodstatnené. Plnenie, ktoré žalovaný prijal od kupujúceho z kúpnej zmluvy, bolo plnením zo zmluvy o dielo, ktorá ako úkon nebola určená za právne neúčinnú voči konkurzným veriteľom. Úkonu, ak ním dlžník zvýhodnil svojho veriteľa oproti iným svojim veriteľom a týmto právnym úkonom zároveň došlo k ukráteniu pohľadávok ostatných veriteľov, ktoré si po vyhlásení konkurzu prihlásili možno odporovať a súd určí, či ide o úkon právne neúčinný voči účastníkom konkurzného konania. Na žalovaného nemožno aplikovať následky z neúčinného právneho úkonu, pretože nebol jeho účastníkom a teda ani od neho žiadať vrátenie peňažnej sumy. Právny úkon, ktorý je právne neúčinný je úkon medzi úpadcom a kupujúcim z kúpnej zmluvy, ale úkon medzi žalovaným a úpadcom nebol vyhlásený za neúčinný, preto sa z neho nemožno domáhať vrátenia poskytnutého plnenia a žalobu v tejto časti zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 C.s.p.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a voči rozhodnutiu o trovách konania tiež žalovaný.

6. Žalobca v odvolaní vychádzal z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p., na ktorom založil dôvody odvolania a zotrval na tom, že po uzatvorení predmetnej kúpnej zmluvy úpadca nenadobudol žiadnu časť z kúpnej ceny, ale namiesto toho táto bola poukázaná žalovanému, ktorý je preto povinný vydať získané peňažné plnenie predstavujúce práve zaplatenú časť kúpnej ceny a to z dôvodu, že kúpna zmluva bola vyhlásená za právne neúčinnú, čím nastávajú zákonné následky určenia právnej neúčinnosti v spojení s § 63 ods. 2 ZKR. Časť kúpnej ceny získal žalovaný na úkor ostatných konkurzných veriteľov. Žalovaný ako veriteľ úpadcu síce nebol zmluvnou stranou kúpnej zmluvy, ale bol platobným miestom, kde sa mala časť z kúpnej ceny plniť, čím došlo k ukráteniu všetkých ostatných veriteľov. Žalovaný bol tiež veriteľom úpadcu a tak podľa ust. § 63 ods. 2 ZKR by došlo k obnoveniu pohľadávky žalovaného v pôvodnom rozsahu a žalovaný si ju mohol uplatniť proti podstate. Samotné určenie neúčinnosti kúpnej zmluvy ale nestačí na dosiahnutie stavu majetku, v akom by tento bol, ak by neúčinný právny úkon nebol urobený podľa § 63 ods. 3 ZKR. Požiadavka na vrátenie plnenia od žalovaného je v súlade s ustanoveniami zákona. Žalobca uplatňuje odporovacie právo podľa § 62 ods. 1 ZKR voči žalovanému ako tomu, v prospech koho dlžník odporovateľný úkon jednostranne urobil, alebo kto z neho priamo nadobudol prospech. Žalobca preukázal objektívnu vedomosť žalovaného o úmysle úpadcu ukrátiť uspokojenie svojich veriteľov, pričom táto sa v prípade zvýhodňujúceho právneho úkonu ani preukázať nevyžaduje a teda žalobca uniesol dôkazné bremeno tejto zložitej skutkovej podstaty zvýhodňujúceho právneho úkonu. Právny názor prvostupňového súdu súvisiaci s prelínaním sa jednotlivých skutkových podstát odporovateľnosti je správny, je reprezentovaný i odbornou literatúrou predovšetkým komentárom doc. Ďuricu k Zákonom o konkurze a reštrukturalizácii. Záver o tom, že kúpna zmluva je ukracujúcim úkonom, hoci by zároveň mohla napĺňať skutkovú podstatu zvýhodňujúceho právneho úkonu je správny. Súd prvej inštancie ale nesprávne právne posúdil postavenie žalovaného, ktorý nebol zmluvnou stranou kúpnej zmluvy, ale na jej základe preukázateľne získal plnenie. Právna neúčinnosť

kúpnej zmluvy sa tak týka všetkých vzájomných plnení, ktoré na jej základe boli poskytnuté a to nielen medzi úpadcom ak predávajúcim a spoločnosťou FOOD POINT s.r.o. ako kupujúcim, ale aj vo vzťahu k povinnosti žalovaného vydať časť prijatej kúpnej ceny. Žalobca nemal dôvod posudzovať odporovateľnosť právneho úkonu založeného medzi úpadcom a žalovaným zmluvou o dielo, pretože táto bola uzatvorená v súlade so zákonom a na základe nej bolo zo strany žalovaného dielo vyhotovené riadne a včas. V závere odvolávajúci sa žalobca zdôraznil, že kúpna zmluva je neúčinným právnym úkonom ako bolo judikované prvoinštančným súdom a rozhodnutím odvolacieho súdu, preto zákonným dôsledkom tohto určenia neúčinnosti je vrátenie plnení poskytnutých na základe takéhoto neúčinného právneho úkonu, k čomu ale nedošlo. Žalovaný, ktorý je právnickou osobou tak získal na základe kúpnej zmluvy prospech, ide teda o odporovateľný úkon podľa § 62 ods. 1 v spojení s § 60 ods. 1 a 3 ZKR a právna neúčinnosť zmluvy o dielo je v tejto veci nepodstatná, pretože suma, ktorej vydania sa žalobca domáha bola žalovanému poskytnutá práve titulom kúpnej zmluvy. Žalovaný si bol vedomý, že kúpna zmluva bola uzatvorená v čase, kedy bol predávajúcim v úpadku a rovnako i skutočnosti, že tento právny úkon ukracuje uspokojenie pohľadávky ostatných veriteľov, preto je opodstatnené, aby takéto rozhodnutie bolo odvolacím súdom zrušené alebo zmenené.

7. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v časti výroku o náhradu trov konania podal odvolanie i žalovaný, ktorý žiadal rozhodnutie v tejto časti zmeniť tak, že súd uloží priamo správcovi konkurznej podstaty Mgr. Ing. Pavlovi Korytárovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 100%. Uvedený názor žalovaný založil na tom, že správca konkurznej podstaty ako strana sporu je jediným subjektom, ktorý je oprávnený výlučne disponovať predmetom konania a účelom náhrady trov je spravodlivá a efektívna kompenzácia trov konania strane, ktorá tieto trovy spôsobila druhej strane vo veci úspech. Žalovaný bol v plnom rozsahu úspešným, a neúspešný bol správca konkurznej podstaty a nie úpadca, pričom nie sú dané žiadne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali právo nepriznať žalovanému náhradu trov konania voči správcovi konkurznej podstaty, ktorých vznik svojou činnosťou zapríčinil. Keďže právna úprava konkurzného konania vylučuje uspokojenie trov účastníkov konkurzného konania v rámci konkurzu je dôvodné, aby presun povinnosti nahradiť trovy konania z úpadcu prešli na správcu konkurznej podstaty, ktorý je pri výkone svojej funkcie povinný postupovať s odbornou starostlivosťou, a teda znáša aj riziká spojené s výkonom tejto funkcie a voči ktorým je i poistený. Nárok žalobcu bol tak zjavne neopodstatnený, čo preukazuje ľahkovážny postup správcu, preto musí byť účelné žiadať nahradiť trovy výlučne od správcu a nie od úpadcu, od ktorého reálna úhrada trov konania neprichádza do úvahy. V súvislosti s tým je treba vziať do úvahy, že i prax súdov je taká, že neprihliadajú na postavenie správcu konkurznej podstaty v súvislosti s povinnosťou nahradiť trovy konania, k čomu poukázal odvolávajúci sa žalovaný na rozhodnutie KS Banská Bystrica sp.zn. 14Co/1048/2014, rozhodnutie NS SR sp.zn. 2Obo/41/2013 ako i nález Ústavného súdu sp.zn. II.ÚS/104/2008.

8. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca v podaní zo dňa 09.02.2018 (č.l 906) v ktorom uviedol, že ako správca postupoval s odbornou starostlivosťou, odporovacie právo uplatňoval na základe dostupných podkladov, pričom správca má v zmysle ZKR osobitné postavenie v súdnom konaní, nemá osobitný záujem na výsledku sporu, nemá nárok na náhradu trov konania a sleduje iba cieľ dosiahnuť čo najvyššiu možnú mieru uspokojovania veriteľov úpadcu. Postavenie žalobcu je konaní vyvolanom konkurzom osobitné, ale žalovaný v konaní sleduje vlastný majetkový prospech, kým žalobca ako správca sleduje prospech veriteľov úpadcu, preto argumentácia žalovaného by bola v rozpore so záujmami veriteľov, ak má správca znášať riziko náhrady trov konania pri uplatňovaní práv v prospech týchto veriteľov. Konanie je jednoznačne konaním vyvolaným konkurzom, kedy podľa § 100 ods. 2 ZKR sú trovy konania vylúčené z uspokojenia, preto ZKR ako lex specialis k zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok osobitne upravuje náhradu trov súdneho konania, a preto podľa právneho názoru žalobcu správca ako špecifický subjekt nemá osobitný záujem na výsledku sporu, nemá nárok na náhradu trov konania od protistrany a správca, ktorý vykonáva správu majetku podliehajúceho konkurzu. Bez ohľadu na určenie osoby povinnej k náhrade trov konania v súdnom konaní je preto náhrada trov konania žalovaného z uspokojenia vylúčená a odvolanie nie je dôvodné. K petítu, ktorým žalovaný v odvolaní žiada, aby odvolací súd prípadne rozhodnutie v časti trov konania zmenil a túto povinnosť uložil správcovi, zdôraznil, že formulácia petítu nepočíta s možnou zmenou osobe správcu úpadcu a zaväzuje žalobcu i po prípadnom odvolaní správcu z funkcie. Podľa žalobcu ale mal byť výrok formulovaný tak, že súd prizná nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

9. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolania proti rozhodnutiu boli podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenými osobami (§ 359 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takéhoto rozhodnutia, po skonštatovaní, že odvolania majú zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a) C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne a je ho potrebné vo výroku I. podľa § 387 ods.1 C.s.p. potvrdiť a pre jednoznačnosť a zosúladenie s procesným predpisom výroku II. je ho potrebné podľa § 388 C.s.p. zmeniť.

11. Podľa § 219 ods. 3 C.s.p. miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku súd oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením. Elektronicky stranám miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku odvolací súd neoznámil, pretože strany o to nepožiadali.

12. Podľa § 387 C.s.p.

(1) Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

(2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

(3) Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

Podľa § 388 C.s.p.

Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

13. Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že súd prvej inštancie sa vypořiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, jeho myšlienkový postup bol v odôvodnení dostatočne vysvetlený a to s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti a tiež i s poukazom na prijaté závery. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých skutkových zistení vychádzal, akú právnu normu a v akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Podľa názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie odpoveď na všetky rozhodujúce argumenty podstatné pre rozhodnutie vo veci samej, pričom nie je úlohou súdu zaoberať sa všetkými námietkami, ktoré v priebehu konania účastníci uplatnia a dať na ne odpoveď. Súd sa zaoberá len skutočnosťami, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci kľúčové (ÚS SR sp. zn. II.US 410/06), pričom to, čo je kľúčové pre rozhodnutie vo veci určuje súd a nie účastník konania.

14. Žalobcom podané odvolanie je podané s odkazom na ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p.

15. Odvolací argument založený na ust. § 365 ods.1 písm. f/ C.s.p. znamená, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a teda sa týka nedostatkov v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcich v tom, že skutkové zistenie, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie sú nesprávne. Uvedené znamená, že musí ísť o také skutkové zistenie, na základe ktorého súd vec posúdil po právnej stránke nesprávne, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, v dôsledku čoho je nesprávny a chybný súdom vyslovený právny názor a skutkové zistenie tak nezodpovedá vykonaným dôkazom, súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývajú, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi vykonané opomenul, napriek tomu, že vyšli najavo. Nesprávne skutkové zistenia sú i také, ktoré súd založí na chybnom hodnotení dôkazov, čím nastane logický rozpor v ich hodnotení z hľadiska zákonnosti, pravdivosti, prípadne i dôležitosti.

16. Pre odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. platí, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, vyvodzuje zo skutkového zistenia práva a povinnosti, ktoré majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

17. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie venoval dostatok pozornosti všetkým skutkovým zisteniam, aplikoval správnu právnu normu, rešpektoval pokyny odvolacieho súdu vyslovené v rozhodnutiach, ktorými boli predchádzajúce rozhodnutia prvoinštančného súdu zrušené a vo veci rozhodol na základe relevantných skutkových zistení pri aplikovaní správnej právnej normy.

18. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§387 ods.3 veta druhá C.s.p.), preto v odôvodnení tohto rozhodnutia považuje za potrebné vzhľadom na odvolacie argumenty žalobcu opakovane uviesť, že kúpna zmluva bola uzatvorená medzi spoločnosťou MTA spol. s.r.o. v konkurze a spoločnosťou FOOD POINT, s.r.o. a ktorá bola právoplatne určená voči konkurzným veriteľom úpadcu za právne neúčinný právny úkon, ktorým došlo k ukráteniu veriteľov úpadcu. S týmto záverom, ako uvádza i odvolateľ sa spája následok spočívajúci vo vrátení vzájomných plnení (§63 ods.2,3 ZKR). Z dokazovania vyplýva, že sa plnilo tretej osobe, ktorá nie je stranou právne neúčinnnej zmluvy a tak sa na ňu nevzťahuje vzájomnosť plnenia a tým požiadavka na vrátenia úpadcom poskytnutého plnenia. K uvedenému považuje odvolací súd za vhodné zdôrazniť, že je na správcovi, aký spôsob vrátenia majetkovej hodnoty späť do podstaty zvolí. Správca sa mohol domáhať i vrátenia vecí, ktorá bola takýmto úkonom prevedená. Takéhoto plnenia sa ale správca v postavení žalobcu v tomto konaní nedomáhal a žalovaný, ktorým je potom, ako bolo konanie voči spoločnosti FOOD POINT, s.r.o., (pôvodne označenej ako žalovaný 1/) právoplatne skončené, žalovanou stranou sporu zostala len spoločnosť TM-STAV, s.r.o., (/predtým žalovaný 2/) nie je stranou, ktorá by mala titulom vzájomného plnenia byť zaviazaná. Plnenie, ktoré bolo poskytnuté žalovanému je forma plnenia v spojení so zmenou subjektov dlhu, pri ktorom nebol žalovaný len platobným miestom, ako tvrdí žalujúca strana sporu a náš právny poriadok plnenie na účet tretej osoby ani nepozná, takéto plnenie by tak bolo v rozpore so zákonom. Žalobca sa navyše ani na základe takýchto skutkových okolností žalovaného nároku nedomáhal. K názoru uvedenému odvolávajúcim sa žalobcom v odvolaní odvolací súd upozorňuje, že skutkové podstaty odporovania, ktoré sú definované v ust. § 59 a § 60 ZKR nie sú vzájomné alternatívne, ale sú vo vzťahu špeciality. Ak dlžník splnil záväzok vo vzťahu k jednému veriteľovi a záväzky voči ostatným nespĺnil, vždy by došlo k ukráteniu tých veriteľov, ktorých záväzky nespĺnil, a tak by každému plneniu bolo možné odporovať prostredníctvom ust. § 60 ZKR a ust. § 59 by bolo zbytočné. Zákonodarca ale jednotlivé skutkové podstaty upravil osobitne a každú viaže na špecifické podmienky i vo vzťahu k lehotám. Podľa § 60 ZKR ukracujúcim úkonom je úkon, ktorým dlžník ukrátil svojich veriteľov ako celok a nikoho z nich nezvýhodnil, na rozdiel od ust. §59 ZKR, pri ktorom je úkon urobený iba v prospech jedného konkrétneho zvýhodneného veriteľa. Kúpna zmluva uzatvorená medzi dlžníkom - MTA spol. s r.o. ako predávajúcim a spoločnosťou PENDALTY, spol. s r.o. ako kupujúcim dňa 21.05.2004 je medzi týmito stranami jednoznačne ukracujúcim právnym úkonom, ktorému správca v zákonom určenej lehote piatich rokov odporoval a ktorému návrhu bolo vyhovené. Uvedené ale nemožno aplikovať na spoločnosť TM-STAV, s.r.o., aktuálne žalovaná strana sporu. Voči tejto strane nejde o ukracujúci právny úkon pre nedostatok vzájomnosti vzťahu, a ak by voči tejto strane sporu malo ísť o zvýhodňujúci právny úkon, nie je dodržaná zákonná lehota jedného roka pred začatím konkurzného konania. Preto sa zrejme žalobca snaží tvrdiť, že pri určení neúčinnosti kúpnej zmluvy ide o prelínanie sa zvýhodňujúcej skutkovej podstaty so skutkovou podstatou ukracujúceho právneho úkonu, čím sa snaží vyhnúť posudzovaniu dodržania zákonných lehôt.

19. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd argumentáciu odvolateľa nepovažuje za opodstatnenú a rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. v celom rozsahu podľa § 387 C.s.p. potvrdzuje.

20. K odvolaniu žalovaného, ktoré smerovalo len voči rozhodnutiu o trovách konania, ktorá povinnosť bola prvoinštančným súdom uložená priamo úpadcovi odvolací súd uvádza, že podľa § 255 a nasl. C.s.p. sa trovy priznávajú podľa pomeru úspechu strane sporu a to voči protistrane. V konkurznom konaní zásadne nemožno uspokojiť trovy účastníkov, ktoré im vznikli z konaní súvisiacich s konkurzom, čo

ale neznamená, že by nebolo možné priznať nárok na náhradu trov konania, o ktorých súd rozhoduje podľa ustanovení C.s.p. Nesprávny je názor odolávajúceho sa žalovaného, podľa ktorého je správca konkurznej podstaty stranou sporu tohto konania. Správca konkurznej podstaty sa zúčastňuje konania ako strana sporu podľa C.s.p. z úplne iného dôvodu, jeho účasť a postavenie upravuje osobitný predpis. Nemá osobný záujem na výsledku sporu a nemá tak voči protistrane nárok na náhradu trov konania, ako ani povinnosť voči tomuto nároku (rozhodnutie NS SR 2M Obdo 4/2009). I keď je náhrada trov konania vylúčená z uspokojenia v konkurze (§ 100 ods.2 pís. a/ ZKR), neznamená to, že by konkurzné konanie muselo skončiť zrušením spoločnosti bez likvidácie, alebo po skončení konkurzu by nezostal úpadcovi žiaden majetok a za ktorých podmienok by bolo možné prihlásiť pohľadávku z titulu súdom priznaného nároku na náhradu trov konania po vstupe spoločnosti do likvidácie. Otázkou, či po skončení konkurzného konania zostane spoločnosti úpadcu nejaký majetok, alebo sa bude spoločnosť zrušovať bez likvidácie a dôjde k jej výmazu nemožno vopred prejudikovať. K odkazu odolávajúceho sa žalovaného na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Obo 41/2013 poukazuje odvolací súd na to, že práve postavenie správcu konkurznej podstaty ako strany sporu je zdôraznené tým, že vystupuje vo vlastnom mene, ale na účet úpadcu. Správca je v konkurznom konaní procesným subjektom, ktorý má povahu verejného orgánu a ktorý sa stará o efektívne speňaženie majetku úpadcu a dosiahnutie čo najväčšieho uspokojenia pohľadávok jeho veriteľov. Odvolací súd preto na žalovanou stranu v odvolaní označené rozhodnutia neprihliadal, pretože sa netýkali takého skutkového stavu, aký je predmetom jeho odvolania. Je nesporné, že protistranou, ktorá má povinnosť v konaní úspešnej žalovanej strane uhradiť trovy konania je žalujúca strana sporu, a takto mal znieť i výrok rozhodnutia o trovách konania, preto odvolací súd podľa § 388 C.s.p. v tejto časti výrok II. rozsudku zmenil tak, aby bol v súlade s Civilným sporovým poriadkom.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v celom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Zmenu rozhodnutia v časti trov konania považuje odvolací súd len za nepatrný neúspech, ktorý nevyklučuje priznanie nároku na náhradu trov konania žalovanému.

Senátom konajúceho súdu bolo toto rozhodnutie prijaté v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je dovolanie prípustné ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).